

NOTEBY
NORSK TEKNISK
BYGGEKONTROLL A.S

RÅDGIVENDE INGENIØRER - MNIF, MRIF
GEOTEKNIKK, INGENIØRGEOLOGI, GEOFYSIKK
BETONGTEKNOLOGI, MATERIALKONTROLL

1 1 8 1 4

HALDEN KOMMUNE

REMMEN INDUSTRIOMRÅDE

GRUNNUNDERSØKELSER

5/3.1973

INNHOLDSFORTEGNELSE:

A.	INNLEDNING	Side 3
B.	UNDERSØKELSER I MARKEN OG LABORATORIET	" 3
C.	GRUNNFORHOLD	" 3
D.	GRAVING OG STABILITET	" 4
E.	FUNDAMENTERING	" 4
F.	SLUTTBEMERKNING	" 5

TEGNINGER:

11814-0	Oversiktskart	
-1	Borplan	(løs i lomme)
-2	Profil A-A og B-B	
-3	Profil C-C og D-D	
-4	Geotekniske data	
-5	" "	

Bilag 1 og 2.

Overingeniør: A.G. Øverland
Gruppeleder: R. Lauritzsen/ÅS

A. INNLEDNING.

I forbindelse med planer om å bygge et større farmasøytisk industrianlegg ved Halden, har Halden kommune gitt oss i oppdrag å utføre en grunnundersøkelse på Remmen gård. Området ligger syd for riksvei 21 ca. 2 km vest for Halden sentrum.

Formålet med undersøkelsen har vært å skaffe tilstrekkelig grunnlag for en bygningsteknisk prosjektering av anlegget, og utarbeidelse av et tilbud.

B. UNDERSØKELSER I MARKEN OG LABORATORIET.

Vårt arbeid i marken har bestått av 14 trykk- dreiesonderinger som gir en orientering om løsmassenes art og relative fasthet samt dybder til fast grunn. Videre har vi tatt opp to prøveserier for undersøkelse av grunnens geotekniske data i vårt laboratorium.

Grunnvannstanden er observert to steder i oppgravde prøvesjakter.

Vi viser til bilag 1 og 2 for beskrivelse av undersøkelsesmetoder og forklaring av oppteigningsmåten.

C. GRUNNFORHOLD.

Resultatene av boringene fremgår av tegningene nr. 11814-2,-3,-4 og -5, og de enkelte borpunktene plassering er vist på borplanen, tegning nr. 11814-1.

På begge sider av det undersøkte området er det oppstikkende koller med fjell i dagen. De største løsmassetykkelsene er funnet i den nordøstre del, hvor en boring viser en dybde på 21.7 m til fjell. Fjelloverflaten synes å stige ganske jevnt mot syd og vest, hvor fjellet kommer opp i dagen.

Løsmassene i området består av havavsatt materiale. Sonderboringene viser at massene er løst lagret bortsett fra enkelte faste lag, antagelig med sand. Sondermotstanden er minst der hvor løsmasseoverdekningen er størst.

Prøveseriene viser et tynt lag matjord over noe uren sand og finsand og siltig tørrskorpeleire ned til 2 - 3 m dybde. Under dette er det leire og siltig kvikkleire ned til et finsandlag over fjell.

Kvikkleirens udrenerte skjærfasthet øker med dybden fra ca. 1.5 til 3.5 t/m². Vanninnholdet varierer fra 20 til 40%, og kvikkleiren er "ren" uten nevneverdig innhold av organisk materiale. Dette tilsier at den er lite til middels kompressibel.

Kvikkleirehorisonten synes å ligge på ca. kote pluss 49 i den nordre del av området, fallende til ca. kote pluss 47 - 48 i den sydlige delen.

Grunnen må betegnes som telefarlig.

Grunnvannstanden er observert i dybder på 0.5 til 1.0 m under marknivået.

D. GRAVING OG STABILITET.

Løsmassene på tomten er lette å grave. Graving til ca. 3 m dybde kan utføres uten fare for bunnoppressing. Graveskråninger over 2 m må ha helning 1:1 eller slakere.

En må være forberedt på at maskinelt utstyr, som gravemaskiner og lastebiler, ikke vil kunne trafikere nivåer lavere enn 1.5 - 2 m under nåværende terreng, av hensyn til den underliggende kvikkleiren.

E. FUNDAMENTERING.

Lette bygninger vil kunne fundamenteres direkte i telefri dybde, dvs. 1.4 m under ferdig utvendig terreng. Tillatt grunntrykk kan settes til 8 t/m². Vegger som kommer delvis på fjell og delvis på løsmasser bør fundamenteres på en langsgående såle, med en setnings-utjevnerende fundamentdrager. Under fundamenter på fjell bør det legges en 20 cm sandpute.

Hvor det stilles krav om at setningene holdes på et lavt nivå, bør grunntrykket reduseres til 6 t/m^2 . Det må spesielt påses at fundamentgrøftene renses nøye, og at fundamentene plasseres på uforstyrret grunn.

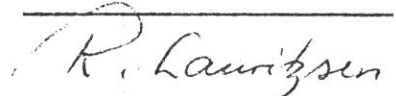
Tyngre byggverk bør fundamenteres i sin helhet på fjell, enten direkte eller ved hjelp av pilarer og peler. Ved peling anbefales brukt prefabrikerte, armerte betongpeler.

F. SLUTTBEMERKNING.

Vi står gjerne til disposisjon dersom en ønsker en detaljert utredning av de geotekniske og fundamenteringstekniske sider ved en aktuell byggesak.

NOTEBY
NORSK TEKNISK BYGGEKONTROLL A/S

A.G. Øverland

R. Lauritzen

Boringsutstyr. Opptegning av resultatet av sonderboringer

HENSIKTEN MED MARKARBEIDET

Sonderboringer med forskjellige typer redskap brukes for å få den første orientering om dybdene til fjell eller fast grunn samt art og lagringsfasthet av massen. Ved sonderboringer finnes «antatt fjell» og orienterende verdier for massens geotekniske egenskaper.

Ved prøvetaking og laboratorieundersøkelsen av prøvene fås nøyaktige data for prøvenes geotekniske egenskaper. Prøveseriene olases på grunnlag av resultatet av sonderboringer og det foreliggende tekniske problem, slik at de best mulig blir representative for byggegrunnen.

Undersøkelsene i marken kan foruten sonderboring og prøvetaking omfatte måling av grunnvannstanden eller porevannstrykk ved piezometere, vinge-boring for skjærfasthetsbestemmelse, belastningsforsøk direkte på grunnen eller på peler, setningsobservasjoner osv.

DREIEBOR

er 20 mm spesialstål i 1 m lengder som skrues sammen med glatte skjøter og som nederst har en 30 mm skruespiss. Boret belastes med 100 kg og dreies ned for hånd eller motor.

Motstanden mot boret tegnes opp med en tverrstrek på borhullet dit borspissen er nådd for hver 100 halve omdreining. Antall halve omdreininger påføres høyre side av borhullet.

Skravert borhull angir at boret er sunket uten dreining for den belastning som er påført venstre side av borhullet. Er borhullet merket med kryss betyr det at boret er slått ned.

Dreiboret gir forholdsvis god orientering om art og lagringsfasthet av den masse som det bores gjennom.

RAMSONDERING

utføres med 32 mm borestål i 3 m lengder som skrues sammen med glatte skjøter og som nederst har en 40 mm sylindrisk spiss. Boret rammes ned ved hjelp av et fallodd på 75 kg, som føres på borstangen og drives av en motornokk.

Rammearbeidet registreres som det antall slag med fallhøyde 50 cm som skal til for å drive boret ned 50 cm. Resultatet tegnes opp ved å avsette rammemotstanden

$$Q_0 = \frac{\text{Vekt av lodd} \times \text{fallhøyde}}{\text{Synkning pr. slag}} \quad (\text{tm/m})$$

som funksjon av dybden.

$Q_0 = 1-3$ tm/m tilsvarer en løs grunn.

$Q_0 = 10-20$ tm/m tilsvarer en fast grunn.

Ramboret har normalt større nedtrengningsevne enn dreieboret, men gir mindre pålitelige opplysninger om arten av jordmassene. Ramboret gir gode opplysninger om den dybde peler må rammes til for å oppnå den forutsatte bæreevne.

SPYLEBOR

består av 3/4" rør som spyles ned i grunnen ved hjelp av trykkvann fra ledningsnett eller fra en motorpumpe. Spyleboret er nederst forsynt med en spylespiss med tilbakeslagsventil og øverst en vannsiv. Spyleboret er egnet for oppsøking av fjell i finkornet masse, men boret stopper lett i grove masser. Spyleboret gir i alminnelighet ikke pålitelige opplysninger om grunnens art.

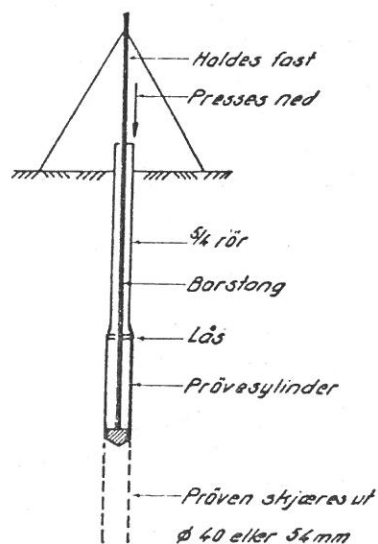
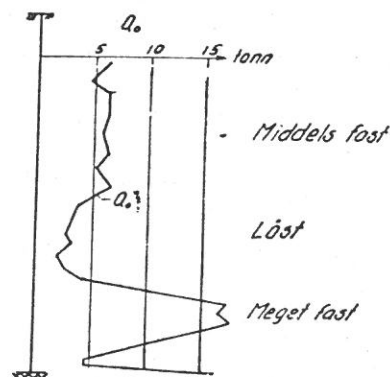
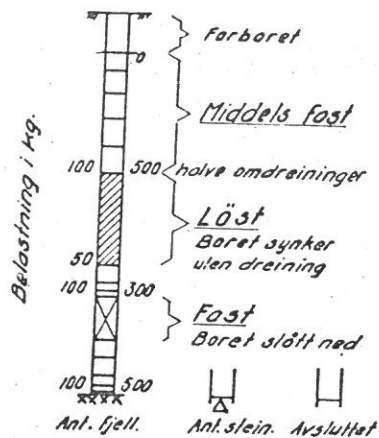
PRØVETAKING

De vanlig brukte prøvetakere er 40 og 54 mm stempelbor. Begge prøvetakere består av en tynnvegget sylinder, som forbindes opp til terrengoverflaten ved hjelp av 5/4" rør. Nederst i sylindren er et stempel som er forbundet til overflaten med borstenger. Stempelet er fastlåst i sylindrens nedre ende når prøvetakeren presses ned til ønsket dybde. Når en prøve skal tas, frigjøres låsen, stempelet holdes fast og sylindren presses ned ved hjelp av forlengelsesrørene og skjærer ut prøven.

Prøvetakeren trekkes opp og etter forsegling med voks blir prøvene sendt til laboratoriet for undersøkelse.

RAM-PRØVETAKERE

brukes i meget fast masse. De er i prinsippet som 40 og 54 mm prøvetaker, men vesentlig solidere, slik at de kan rammes ned i grunnen. Prøvene blir ikke uforstyrrede, men blir representative for grunnen hva de øvrige geotekniske egenskaper angår.

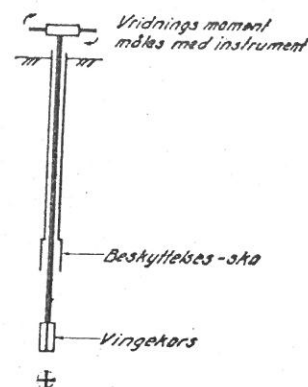

RØRKJERNEBOR

(tubkjærnebor) brukes til prøvetaking i faste masser. Et 3" foringsrør med spesiell sko og slagstykke rammes ned med et 150 kg fallodd. Prøver av massen trenger opp gjennom skoen og inn i et indre rør som av og til tas opp og tømmes for prøvemasse.

VINGEBOR

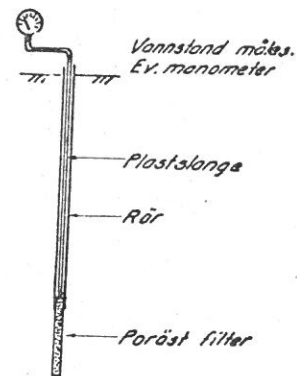
brukes for direkte bestemmelse av leirens skjærfasthet i marken uten å ta opp prøver. Et vingekorset som ligger inne i en beskyttelsessko føres ned til 60 cm over den dybde det skal måles og vingekorset skyves ut av beskyttelsesskoen og ned i leiren. Vingekorset er forbundet opp med borstenger, som gjør det mulig å dreie vingekorset rundt ved hjelp av et instrument som samtidig registrerer det maksimale torsjonsmoment ved brudd i leirmassen rundt vingekorset. Skjærfastheten finnes av en kalibreringskurve.

PORETRYKKSÅLING. BESTEMMELSE AV GRUNNVANNSTANDEN

Et piezometer for måling av porevannstrykket eller grunnvannstanden er et sylindrisk porøst filter med 32 mm diameter. Filteret presses ned i bakken ved hjelp av forlengelsesrør. Fra filteret går et stigerør av plast opp gjennom røret. Poretrykket bestemmes ved måling av vannstanden i røret ved et elektrisk instrument eller ved et tilkoblet manometer.

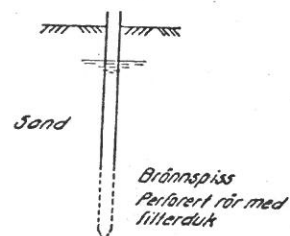
En brønnsnitt brukes til å finne grunnvannstanden i grov sand og grus. Vannstanden måles direkte i røret.

FJELLKONTROLLBORING

foregår med vognbormaskiner av type Atlas Copco BVB-21. Bormaskinen er montert på en føring på en vogn. Mating og opptrekk skjer via kjedetrekk fra en luftmotor. Til boringen brukes 32 mm borstenger i 3 m lengder, som skjøtes ved hjelp av muffe med repjenger. Det brukes vanligvis 48 mm hardmetallkrysskjær og vannspyling. Maskinen krever en ca. 9 m³/min. kompressor og 6 ato lufttrykk.

Med dette utstyr kan bores gjennom all slags grunn, fra leire til steinfylling. Overgangen mellom løs masse og fjell konstateres ved øket bormotstand og ved at boringen gir jevn fremdrift i fjell. Det bores vanligvis 3—5 m ned i fjellet for å påvise fjellets beliggenhet med full sikkerhet.

ROTASJONSBORING

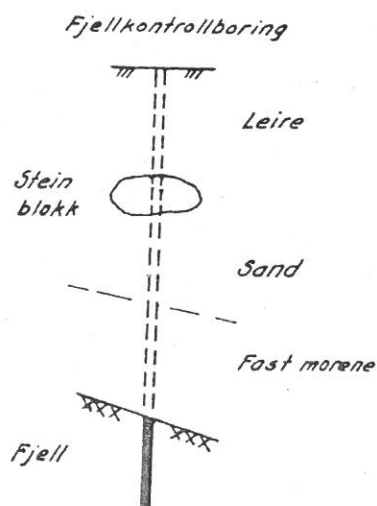
foregår ved hjelp av en diamantbormaskin, som roterer og mater et rør ned gjennom massen. Røret er nederst påskrudd hardmetall- eller diamantkroner. Inne i røret føres borstenger som nederst har et kjernerør med påskrudd hardmetall- eller diamantkroner for boring gjennom større stein og for boring ned i fjellet for påvisning av fjellets beliggenhet med full sikkerhet. Man får kjerner av større stein og av fjellet, men kun lite representative prøver av den masse som ligger over fjellet. Til kjøling av kroner og stabilisering av borchullet brukes enten vannspyling eller spyling med tung borvæske.

HJELPEUTSTYR

består av rør av forskjellig art som kan senkes, spyles eller rammes ned i grunnen for utføring av borchullet, og som ofte er forsynt med en rammespiessom kan tas ut av røret når dette er rammet ned til ønsket dybde.

Tung borveske brukes i stor utstrekning ved prøvetakning i sand og grus. Borvesken består bl. a. av oppslemmet bentonit eller leire og hindrer borchull i sand fra å rase sammen.

I spesielle tilfeller blir borvesken pumpet ned gjennom en meisel som løsner massene ved bunnen av borchullet.

Det brukes motornokker, motorpumper og bortårn som muliggjør at redskapen kan heises opp til 20 m i luften over bakken uten å skru av rør. Nedtrykningsåk og forankringsrammer, sandpumper, verktøy, arbeidsbrakker osv. er vanlig hjelpeutstyr.

Geotekniske definisjoner. Laboratorieundersøkelse av prøver

LEIRE

er et meget finkornig materiale med kornstørrelser ned til noen tusendels millimeter, og hvor omtrent halvparten av volumet opptas av vann. Ved en økning av belastningen oppstår porevannstrykk, som etterhvert ebber ut. Denne konsolidering krever tid og medfører setninger og bare en langsom økning i fasthet.

SAND

er et grovkornet materiale, hvor porene kan utgjøre 20—60 % av volumet. Ved en belastningsøkning vil porevannstrykket straks dreneres ut og setningene og fasthetsøkningen kommer raskt.

SILT (MOSAND og MJELE eller KVABB) er mellomjordarter med kornstørrelse 0,06—0,002 mm.

MORENE

er en usortert istidsavleiring inneholdende alle kornstørrelser fra leire til store stein. Det skilles mellom grusig, sandig og siltig morene samt moreneleire ut i fra den kornstørrelsen som dominerer jordarten.

SKJÆRFASTHETEN (k , S_u eller τ_f)

av en leire bestemmes ved konusforsøk eller ved trykkforsøk med uhindret sideutvidelse på uforstyrrede prøver. Ved trykkforsøket settes skjærfastheten lik halve trykkfastheten. Ved konusforsøket måles nedsynkingen av en konus med bestemt form og vekt og den tilsvarende skjærfasthetsverdi tas ut av en tabell.

Ved konusforsøk, enaksiale trykkforsøk eller vingebor bestemmes den udrenerte skjærfasthet hvis anvendelse i geotekniske beregninger er betinget av at belastningene påføres såvidt hurtig at jordarten ikke får anledning til å avgi eller oppta vann og endre sin skjærfasthet tilsvarende.

Skjærfastheten uttrykkes i t/m^2 og oppetegnes oftest i diagram på tegningene med angivelse av bruddformasjonen.

SKJÆRFASTHETSPARAMETRENE (c' og φ')

(«tilsynelatende kohesjon og friksjonsvinkel») bestemmes ved triaksialforsøk og angir hvorledes skjærfastheten varierer med spenningen. En sylindrisk prøve omslutes med en gummihud og får konsolidere med fri drenering under allsidig vanntrykk i en trykkselle. Prøven blir dernest belastet aksialt til brudd, mens porevannstrykket måles. Resultatet av flere forsøk med forskjellige konsolideringstrykk fremstilles i et Mohr's diagram hvor skjærfastheten angis som funksjon av de effektive hovedspenninger.

Skjærfasthetsparametrene må kjennes for å kunne utføre beregninger hvor det må tas hensyn til endringene i grunnens skjærfasthet som følge av endringer i belastningene og porevannstrykket.

SENSITIVITETEN (S)

er forholdet mellom en leires udrenerte skjærfasthet i uforstyrret og i omrørt tilstand, som bestemt ved konusforsøk. Sensitiviteten varierer vanligvis ved norske leirer mellom verdier på ca. 3 til verdier større enn 100 (kvikkleirer).

RELATIV FASTHET (H_1)

er et sammenligningstall som gir uttrykk for hvor løs en leire er i omrørt tilstand. H_1 bestemmes ved konusforsøk og varierer vanligvis mellom verdier på ca. 80 til verdier under 1.

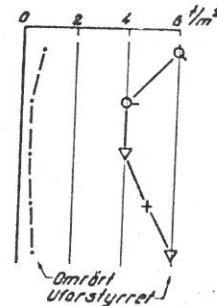
Vi definerer en kvikkleire som en leire med H_1 mindre enn 3,0, hvilket tilsvarer en flytende konsistens.

VANNINNHALDET (W)

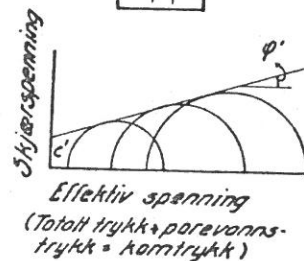
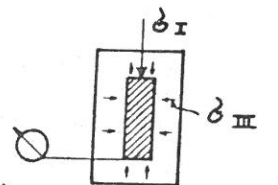
angir vekten av vann i % av vekten av fast stoff i prøven og bestemmes ved tørring under $110^\circ C$.

Ved sandprøver kan det bero på tilfeldigheter hvor meget vann det er i porene. Vanligvis oppgis det vanninnhold som tilsvarer vannfylte porer ved den målte porøsitet.

Normalt vanninnhold i norske leirer ligger på omkring 35 %. Høyt vanninnhold tyder på høy kompressibilitet.

- Trykkforsøk
- 15-10 % deformasjon ved brudd
- ▽ Konusforsøk
- + Vingebor

FLYTEGRENSE (W_L) og UTRULLINGSGRENSE (W_P)

(Atterbergs grenser) er det vanninnhold hvor en omrørt leire går over fra plastisk til flytende konsistens henholdsvis fra plastisk til smuldrende konsistens.

Vanninnhold, flytegrense og utrullingsgrense settes gjerne opp i et felles diagram, som gir oversikt over karakteristiske egenskaper ved leirlagene.

PORØSITETEN (n)

er volumet av prøvene i % av totalvolumet av prøven. En leire har normalt porøsitet på omkring 50 %. En sand kan ha porøsiteter fra ca. 20 % til ca. 60 %. En høy porøsitet tyder på høy kompressibilitet.

PORETALLET (e)

er definert som forholdet mellom porevolumet og volumet av fast stoff i en prøve.

ROMVEKTEN (γ)

er vekten pr. volumenhet av prøven. Romvekt, vanninnhold og porøsitet er sammenhengende verdier ved vannfylte prøver og er alle uttrykk for lagringsfastheten

TØRR ROMVEKT (γ_D)

er vekten av tørrstoffet pr. volumenhet av en prøve.

PAKNINGSFORSØK (Proctor-forsøk)

utføres for å bestemme hvorledes en jordart best kan komprimeres (sammenpakkes). Prøver av den masse som skal undersøkes innstemples i en sylinder ved forskjellige vanninnhold. Komprimeringsarbeidet holdes konstant (6 kgm/cm³ eller 25 kgm/cm³) og for hvert forsøk bestemmes tørr romvekt og vanninnholdet. Resultatene fremstilles i et diagram der tørr romvekt vises som funksjon av vanninnholdet.

Proctor-maksimum er den maksimalt oppnådde tørre romvekt. Det tilsvarende vanninnhold betegnes som det optimale vanninnhold.

HUMUSINNHOLDET (o)

blir bestemt ved en kolorimetrisk natronlutmetode og angir innholdet av humusferte organiske bestanddeler tilnærmet i % av tørrstoff. Det tallmessige uttrykk har sin verdi bare for sammenligning. Høye humusinnhold på 2—3 % gir høy kompressibilitet og lang konsolideringstid.

KOMPRESSIBILITETEN

måles ved odometerforsøk, hvor en leirprøve påføres belastning trinnvis og sammentrykningen avleses på hvert belastningstrinn for bestemte tidsintervaller. Ved forsøket bestemmes jordartens sammentrykningstall og konsolideringskoeffisient som gir grunnlag for beregning av setningenes størrelse og tidsforløp.

KORNFORDELINGSANALYSE

utføres ved sikting fra fraksjonene større enn 0,012 mm. For de mindre partikler bestemmes den ekvivalente korndiameter ved hydrometeranalyse. Materialet slemmes i vann og suspensjonens romvekt måles med bestemte tidsintervaller ved et hydrometer. Kornfordelingskurven beregnes ut fra Stokes lov om partiklers sedimentasjonshastighet.

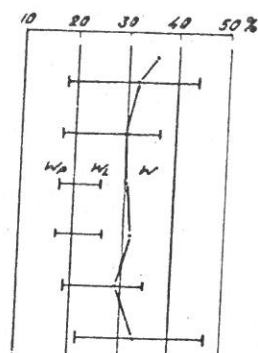
TELEFARLIGHET

bestemmes ut fra kornfordelingsanalysen og den kapillære stighøyde i massen som måles i et kapillarimeter. Telefarligheten graderes i gruppene T 1 (ikke telefarlig), T 2 (lite telefarlig), T 3 (middels telefarlig) og T 4 (meget telefarlig).

PERMEABILITETSKOEFFISIENTEN (k)

er definert ved Darcys lov, $V = k \cdot I$, hvor V er strømningshastigheten av porevannet og I er gradienten. k uttrykkes vanligvis i cm/sek. og ligger for leirer i området 10^{-6} til 10^{-9} cm/sek. og for sand i området 10^{-1} til 10^{-3} cm/sek. Under en gradient på $I = 1$ kan strømningshastigheten i fet leire følgelig være så liten som 1 cm i året.

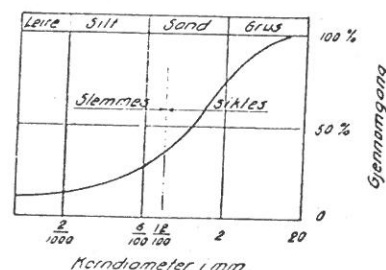
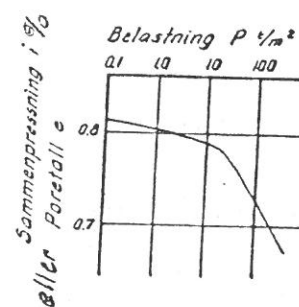
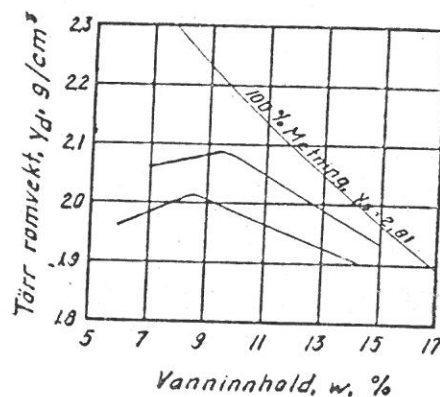
Permeabilitetskoeffisienten kan beregnes ut fra tidsforløpet ved odometerforsøk eller kan bestemmes ved direkte forsøk, hvor det måles den vannmengde som går gjennom en prøve med et bestemt tverrsnitt under kjent trykkfall.

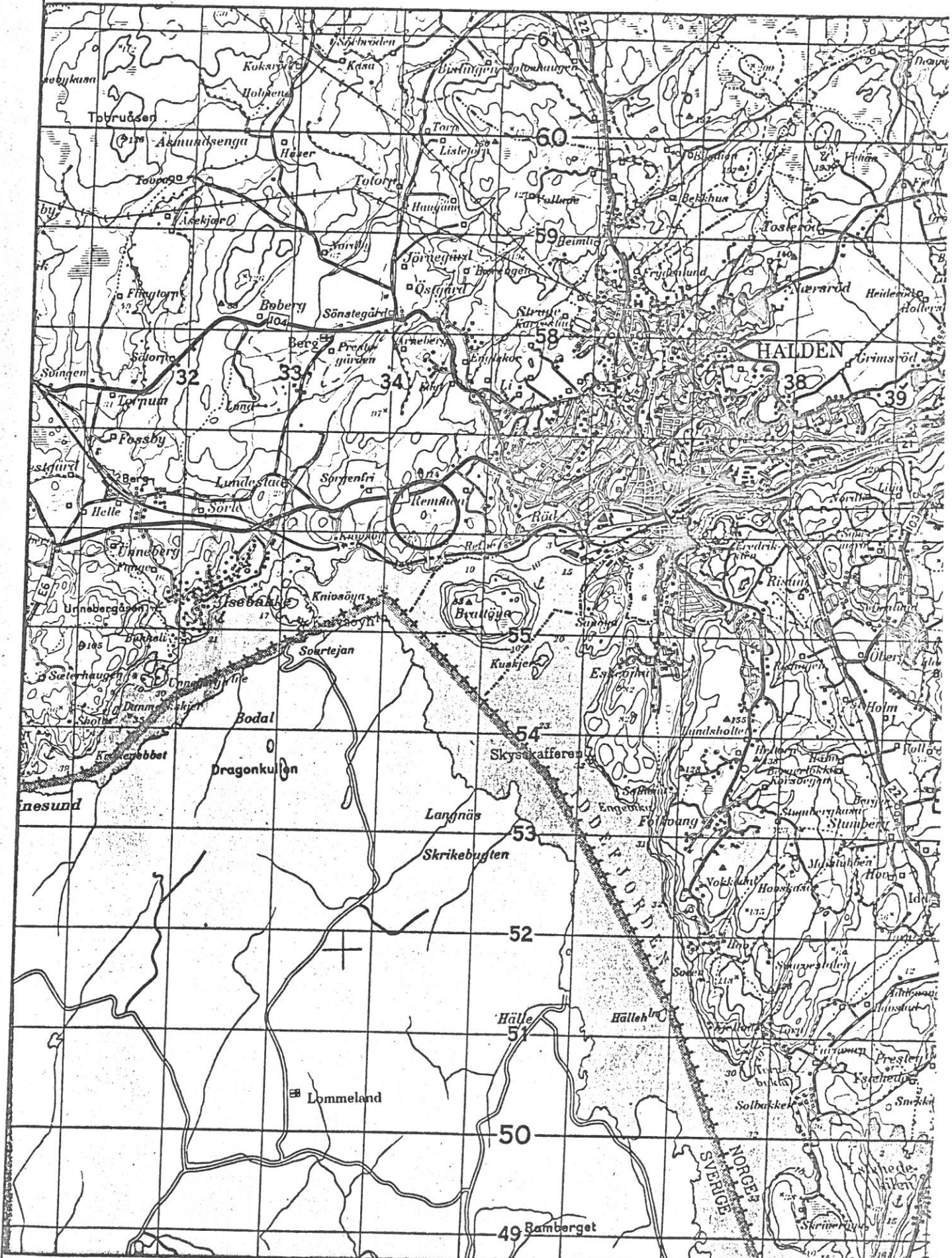
$$n = \frac{V_1 \cdot 100}{V_1 + V_2}$$

$$e = \frac{V_1}{V_2} = \frac{n}{1-n}$$

$$w = \frac{n}{1-n} \cdot \frac{1}{\rho_s} \%$$

OVERSIKTSKART

TEGNET

L.T.

DATO

28. 2. 73

MÅL

1:50000

SAK NR.

11814

TEGN. NR.

0

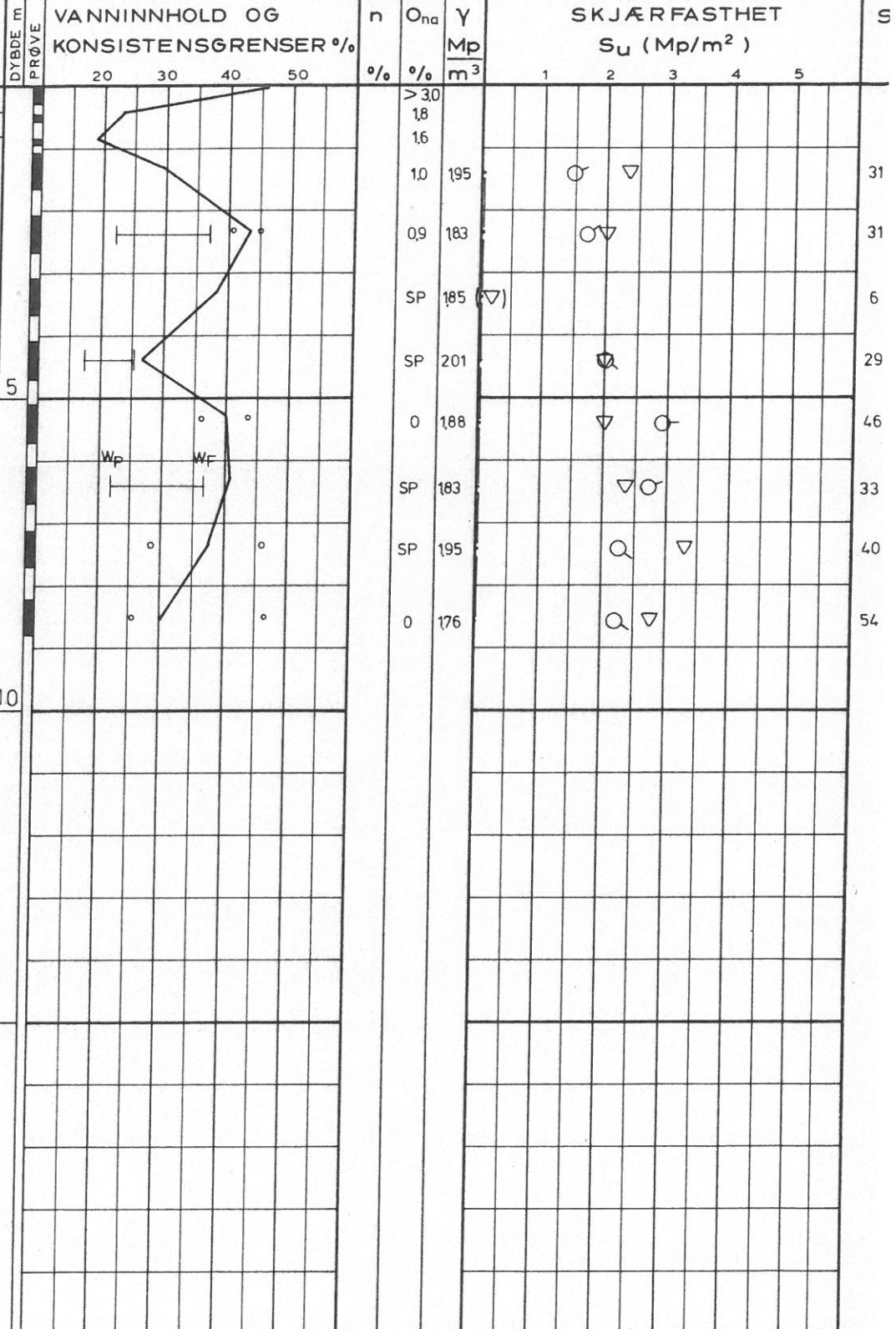
REV.

BORING NR. PR I
BORET DATO 16.2.73

GEOTEKNISKE DATA

BORPLAN N
-1

TERRENGKOTE 503
BUNNKOTE

PR = PRØVESERIE
SK = SKOVLEBORING
PG = PRØVEGROP
VB = VINGEBORING

○ NATURLIG VANNINNHOOLD
— (W_F) FINHETSTALL ELLER
(W_L) FLYTEGRENSE
— (W_p) UTRULLINGSGRENSE
ELLER (W) KONUSGRENSE

n = PORØSITET
O_{nd} = HUMUSINNHOOLD
(NATRONLUTMET.)
γ = TOTAL ROMVEKT
γ_d = TØRR ROMVEKT

▽ KONUSFORSØK
○ TRYKKFORSØK
15-5 10 DEFORMASJON VED BRUDD %
+ VINGEBORING
· OMRØRT SKJÆRFASTHET
S_t SENSITIVITET

Ø = ØDOMETERFORSØK P = PERMEABILITETSFORSØK K = KORNGRADERING T = TRIAKSIALFORSØK

4000 - 515

KONTR.

TEGNET
R. E.

DATO
27.2.73

MÅL
1:100

SAK NR.
11814

TEGN.
NR. 4

REV.

BORING NR. PR II
BORET DATO 16.2.73

GEOTEKNISKE DATA

BORPLAN N
- 1

TERRENGKOTE 530 BUNNKOTE	DYBDE I PRØVE	VANNINNHOOLD OG KONSISTENSGRENSER %				n %	O _{nd} %	γ Mp m ³	SKJÆRFASHTET S _u (Mp/m ²)					S	
		20	30	40	50				1	2	3	4	5		
MATJORD															
siltig															
TØRRSKORPELEIRE sandig															
m/gruskorn															
	5														
KVIKLEIRE sandig m/gruskorn															
	10														
FINSAND, leirig															

PR = PRØVESERIE
SK = SKOVLEBORING
PG = PRØVEGROP
VB = VINGEBORING

○ NATURLIG VANNINNHOOLD
— (W_F) FINHETSTALL ELLER
(W_L) FLYTEGRENSE
— (W_p) UTRULLINGSGRENSE
ELLER (W) KONUSGRENSE

n = PORØSITET
O_{nd} HUMUSINNHOOLD
(NATRONLUTMET.)
γ = TOTAL ROMVEKT
γ_d = TØRR ROMVEKT

▽ KONUSFORSØK
○ TRYKKFORSØK
15-5 DEFORMASJON VED BRUDD %
10
+ VINGEBORING
· OMRØRT SKJÆRFASHTET
St SENSITIVITET

Ø = ØDOMETERFORSØK P = PERMEABILITETSFORSØK K = KORNGRADERING T = TRIAKSIALFORSØK

4000-515

KONTR.

TEGNET
R. t.

DATO
27.2.73

MÅL
1:100

SAK NR.
11814

TEGN.
NR. 5

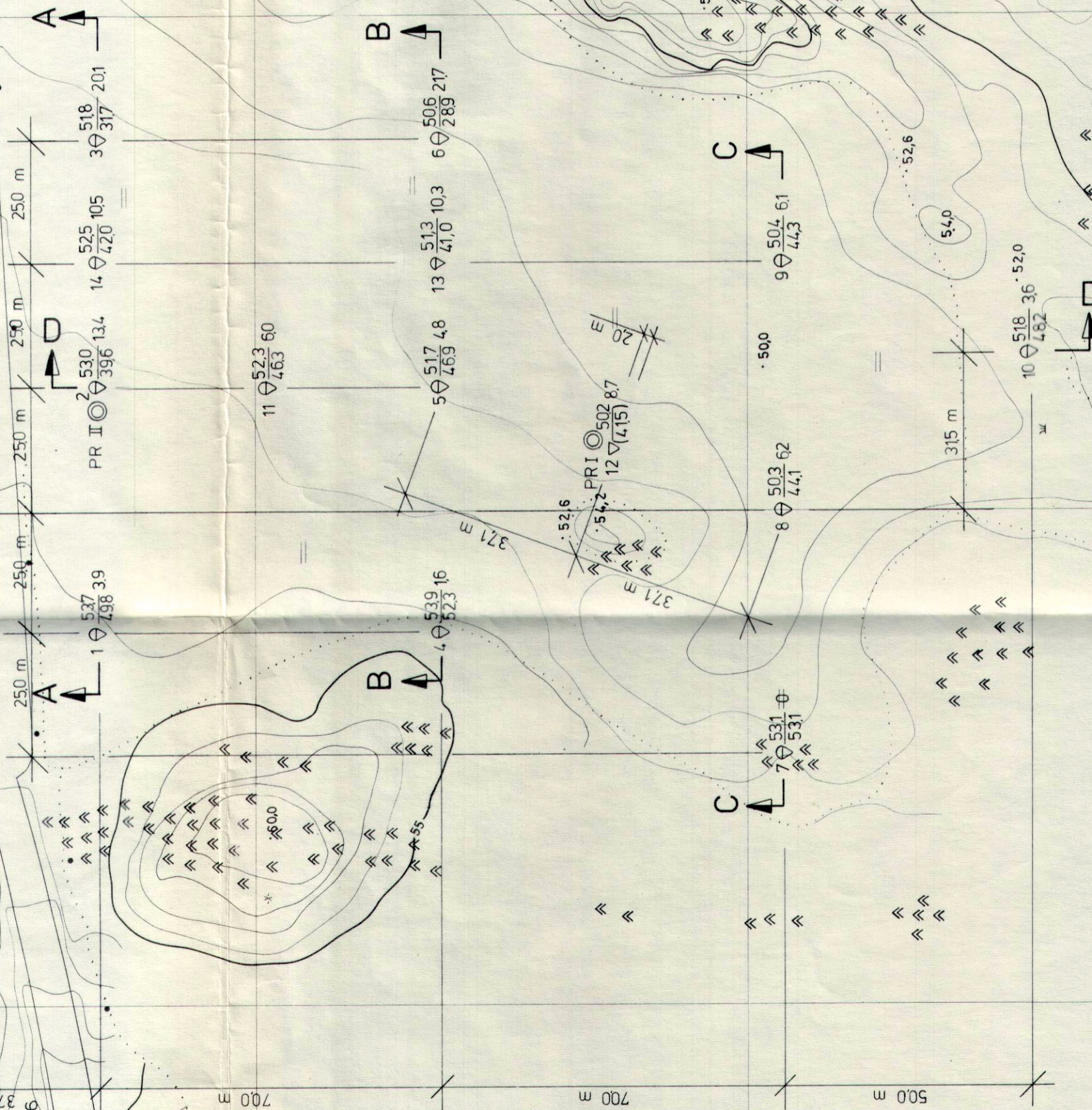
REV.

- DREIESONDERING
 - ENKEL SONDERING
 - ▼ RAMSONDERING
 - ☆ FJELLKONTROLLBØRING
 - KJERNEBORING
 - ▽ TRYKKEREIESONDERING
 - ⊙ PRØVESERIE
 - PRØVEGRØP
 - ▲ FJELL I DAGEN
 - + VINGEBORING
 - ⊖ POFETRYKKMÅLING
- BORHULL NR. TERRENG (BLUNN) KOTE ANTAATT FJELLKOTE BORET DYBDE (BORET I FJELL)
- BORBOK NR. 4887 LAB BOK NR 999
- KARTGRUNNLAG
 UTGANGSPUNKT FOR NIVELLEMT
 BORPUNKTER UTSATT OG NIVELLERT AV HALDEN KOMMUNE

BORPLAN		
REV.	SIGN.	DATO
TEGNET <i>R. L.</i>		
KONTR. <i>R. L.</i>		
MÅL 1:1000		
DATO 27.2.73		
HALDEN KOMMUNE		
REM MEN INDUSTRIOMRÅDE		
NOTE BY		
NORSK TEKNISK BYGGEKONTROLL A.S		
TEGN NR.	18174	1

UTGANGSPUNKT : SENTER VEI

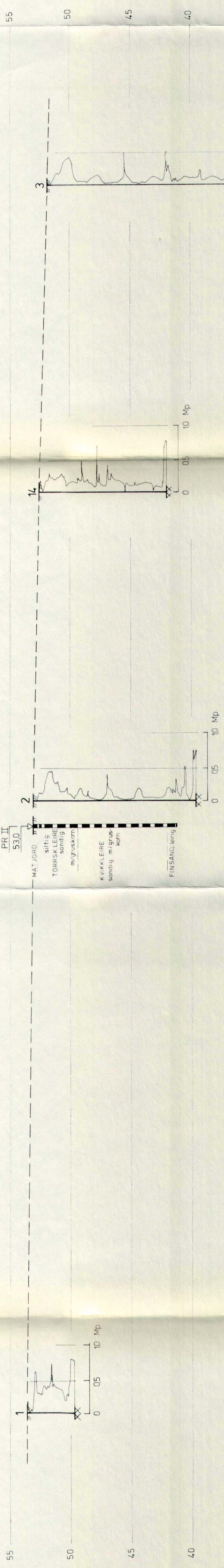

125 200 X

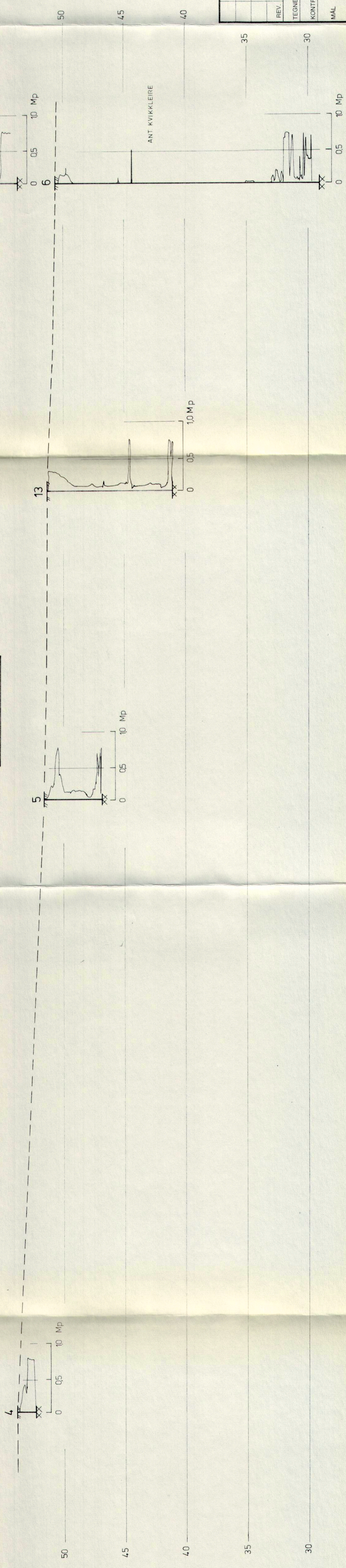
AB4

PROFIL A-A

PR II
53,0
MATJORD
siltig
TORRSKLEIRE
sandig
m/gruskorn
KVIKKLEIRE
sandig m/gruskorn
FINSAND, leirig

PROFIL B-B

PROFIL A-A OG B-B

HALDEN KOMMUNE
REMME INDUSTRIOMRÅDE

NOTEBY
NORSK TEKNISK
BYGGEKONTROLL A/S

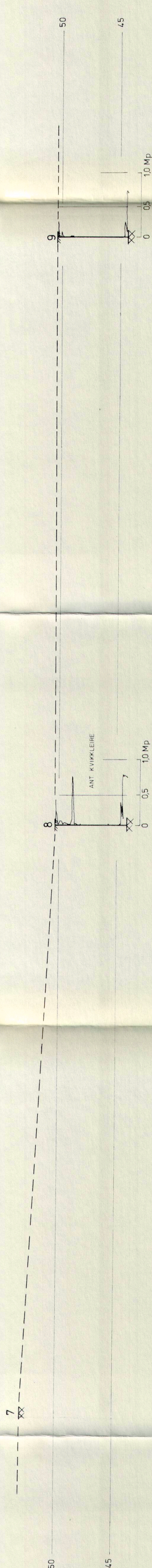
11814

2

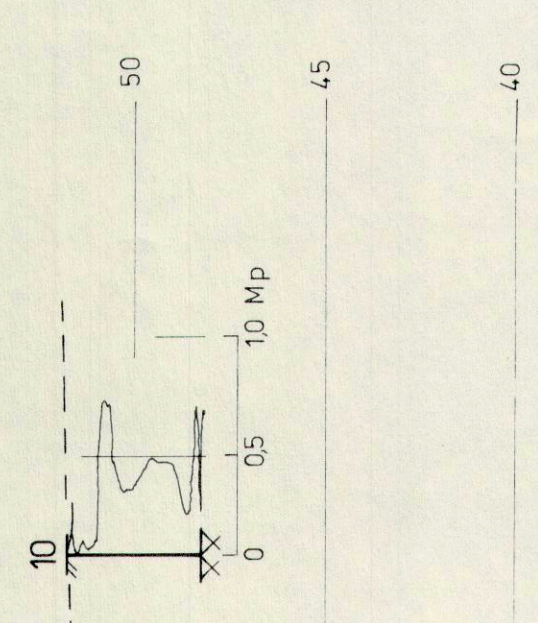
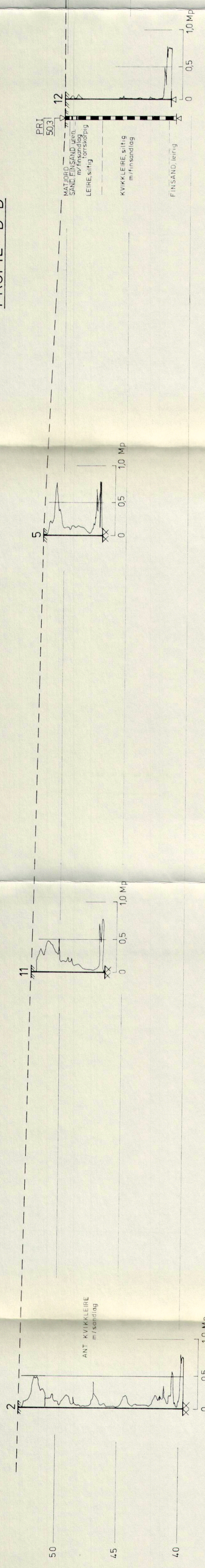
REV.	SIGN.	DATE
TEGNET L.T.		
KONTROLLERT		
MÅL 1:200		
DATE 28.2.73		

REV.

PROFIL C-C

PROFIL D-D

PROFIL C-C OG D-D	
REV. SIGN. DATO	HALDEN KOMMUNE
TEGNET <i>L. J.</i>	REMSEN INDUSTRIOMRÅDE
KONTR. <i>ds</i>	NOTEBY
MAL 1 : 200	NORSK TEKNISK BYGGEKONTROLL A.S.
TEGN. NR.	11814
REV.	3
DATO 28. 2. 73	